

magali. Samo nikar ne odnehajte! Pogum, vztrajnost, pa bo šlo.

Pa tega nikar ne pozabite, da nas v boju za lepo vedenje podpira sam Bog. Brez pomoči od zgoraj tudi tu ne gre. Zato nikar ne pozabite na četrto poglavje katekizma! Tam je nauk o tem, kako nam Bog pomaga, ako mi hočemo.

Zdaj pa, otroci, zdravi ostanite! Bodite pridni in poslušni doma in v šoli! To bo najbolj zanesljivo znamenje, da napredujete v lepem vedenju.

Z Bogom!

J. E. Bogomil:

Dogodki.

III.

Pa ni odlegel. Vnovič je hitel poskusiti. Nekaj poguma je bilo v njem.

Veter je pregnal oblake, in žarko solnce je posvetilo na zemljo.

Aha! Upanje na tetine darove je pregnalo tudi Janku spomin na zjutranjo nesrečo in mu je vdihnilo nove podjetnosti.

Preoblekli so ga mama, ker je bilo treba. In zdaj je ponosno brez dežnika korakal po vasi. Nič korakal! Kar tekel je. Kaj mi vemo, zakaj?

Ob potoku so se pasle Dremotove gosí. Po stezi je pa pritekel Janko.

»Phhhh!» se je oglasilo za Jankom.

Komedija! Kaj bo to? Kdo pa tako piha in sika? Ali —?

Komaj je imel Janko toliko časa, da je pogledal nazaj, že je stegnil Dremotov gosak svoj dolgi vrat in pograbil prestrašenega Janka zad za hlače.

Turška zemlja, to pa ne bo! — Beži, Janko, beži! In vpij, vpij! — — Pa kaj naj mu pravimo? Saj že beži in vpije, cvili in drgeče, da mu zastaja v grlu dih in glas.

Srečno uide nevarnosti in potrka — na, nič ne potrka, kar buškne v vežo pri teti.

»No, Janko, vendar si prišel. Pa tako žalosten? Kaj boš pa povedal, no?« ga nagovori teta. A preden pride Janko do sape in uduši solze!

»Nate!« stopi potem k teti in ji poda šopek. To je bilo vse, kar je spravil iz sebe.

»Kaj pa — sreče mi ne boš nič voščil, Janko?« Tisto pa.

Toda ustnice se mu naberó spet v jok, v očeh se jame bliskati, beseda zastane v grlu, in nobena želja ne more iz srca na dan.

»Pa vsaj v me poglej in srečko mi daj!« pravi teta.

Tisto tudi.

Počasi koracne Janko proti teti in dene desnico v njeno roko.

V tem pa vstopi Metka. Tudi ona hoče razveseliti teto. A ko zagleda pred seboj bratca — takega, kakršnega ga je napravil Dremotov gosak, prasne v smeh.

»Ti pacek! Kakšen pa si! Platno prodajaš! Kje si ga pa kupil? Po čem bo? Oh!« Res je gledalo Janku zadaj malo srajčke v svet.

Zdaj še le je prišel Janko do sape, da pove o nesreči. Kar zaletavalo se mu je, ko je pravil. To je teto nagnilo, da je tembolj obdarovala ubogega

Janka, in da je revše tem lažje pozabilo nesrečne dogodke tistega godovnega jutra.

Dobro, da je znala Metka molčati o Jankovi nevoščljivosti. Morda bi ga bila zadela pri teti drugače še nova nesreča. A Metki se je zdelo, da je Janko že dovolj kaznovan za tisti dan, in pa — no, njen bratec je bil vse eno.

Miladin:

Pri kapelici.

Oh, pogledjte, mamica! — Ali vidite kapelico, kako je lepa! In kak lep oltarček ima! Ali ni Marija v njem, pa Jezuščka drži v naročju? — Jej, mamica — ali vidite, kako se mi Jezušček smehlja? Pa tako majčkene rokce izteza proti meni, kakor bi me hotel objeti in mi kaj lepega povedati. Najbrž o nebesih ali pa o angelčkih? Glejte no, mamica, pa v belem krilcu je kakor naša Mimica, ko je šla k prvemu svetemu obhajilu. In Marija, mamica, je v modri obleki. O, kako je to lepo!

Mamica, ali smem noter v kapelico, da bom Jezuščka bolj od blizu videl? — Smem, pravite — saj me ima Jezušček rad. In Marija me ima tudi. Jaz pa tudi Jezuščka in Marijo — tako rad. Saj se jima že znam priporočiti — —

Pravite, da moram biti priden, da me bosta imela rada Jezušček in Marija. — Saj bom, mamica! Nikoli več ne bom na nikogar hud in vas pa ateka bom vselej ubogal, da ne bosta Jezušček ali pa Marija jezna name. Name ne, mama!